

7 Οκτωβρίου 2015

Η ολοκληρωτική αφιέρωση του αγ. Νικολάου Πλανά στη Λατρεία (Αρχιμ. Χρυσόστομος Παπαδάκης, Ιεροκήρυκας της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας)

[/ Πεμπτουσία](#)

Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1RI9nnt>

Επιτρέψτε μου όμως να αναφερθώ ευλαβικά και σε δύο άλλα προσωπικά του χαρακτηριστικά ιερά γνωρίσματα. Το ένα ήταν η απλότητά του. Ακόμα και άνθρωποι του περιβάλλοντός του που τον αγαπούσαν, ίσως να τον θεωρούσαν αφελή, διότι πολλά ήταν τα περιστατικά που μας διασώθηκαν, βάσει των οποίων έτσι θα τον χαρακτήριζε η κοινή ανθρώπινη λογική. Όμως ο παππούλης είχε την εν Χριστώ απλότητα που είναι χαρισματική. Δώρο Θεού στην εσωτερική του καθαρότητα. Δώρο Θεού στο άδολο της καρδιάς του, στο άτυφο της σκέψεώς του, στο αγνό των προθέσεών του, στο άκρως άκακον της ψυχής του. Η αγία απλότης δεν κρίνεται με τη λογική, γιατί την υπερβαίνει. Είναι ανίκανη να βάζει κακό λογισμό, να πονηρεύεται. Διαβάζουμε στους βίους των αγίων, ότι αυτή η μακαρία απλότητα ενεργούσε πολλά θαύματα. Και επειδή εμείς πάσχουμε από έλλειψή της, δεν έχουμε θαύματα αλλά.... χάσματα.

Με μόνιμο στο νου μας τον κακό λογισμό, δεν ειρηνεύουμε μέσα μας. Είναι σημαντικό να θυμόμαστε, ότι η αγία απλότητα στην πρώτη της μορφή, ήταν η χαρισματική στολή των γυμνών πρωτοπλάστων εξ αιτίας της οποίας δεν είχαν το αίσθημα της ντροπής. Γι' αυτό και ο ιερός υμνογράφος του δοξαστικού του Εσπερινού της Τυρινής, που παρουσιάζει τον Αδάμ να κάθεται απέναντι του Παραδείσου, μετά την έξοδό του από αυτόν και να κλαίει, μία από τις φράσεις του θρήνου του είναι η εξής: «Οίμοι, τον απλότητι γυμνόν, νυν δε ηπορημένον!» Δηλαδή αλλοίμονό μου που ενώ ήμουν με απλότητα γυμνός, τώρα απορώ βλέποντας τη γύμνωσή μου.

Σήμερα Κυριακή της Ορθοδοξίας, ακούσαμε στην ευαγγελική περικοπή για την κλήση των πρώτων Αποστόλων. Μεταξύ αυτών ήταν και ο Ναθαναήλ ο οποίος οδηγήθηκε στον Χριστό από τον φίλο του Φίλιππο. Και είναι αξιοσημείωτο το σχόλιο του Χριστού για τον Ναθαναήλ, καθώς τον είδε να έρχεται. Αυτό το σχόλιο ταιριάζει και στον σήμερα τιμώμενο Άγιό μας: «Ίδε αληθώς Ισραηλίτης, εν ώ δόλος ουκ έστι». Δηλαδή, να ένας αληθινός Ισραηλίτης, στον οποίο δεν υπάρχει πονηρία. Ο Χριστός ως καρδιογνώστης, έβλεπε την αγία απλότητα του Ναθαναήλ.

Το δεύτερο, ήταν η έντονη λειτουργική του ζωή. Υπήρξε μοναδικό φαινόμενο ως προς αυτό το ιερό γνώρισμα, από όλους τους κληρικούς που διακόνησαν την Εκκλησία στον κόσμο. Μέχρι σήμερα τουλάχιστον, δεν βρέθηκε κανείς όμοιός του.

Να λειτουργεί καθημερινά, να αγρυπνεί συχνά, να διαρκούν οι Λειτουργίες του τόσες ώρες και να μνημονεύει τόσες χιλιάδες ονόματα.

Πόσοι ζώντες τότε θα του όφειλαν ευλογίες του Θεού στη ζωή τους και πόσοι κεκοιμημένοι την ανάπαυσή τους...!

Μα κι από την τόσο συχνή θεία Μετάληψη και κατάλυση των Αγίων Μυστηρίων, πόση αγιαστική χάρη δέχθηκε η αγνή ψυχή του και το εξαγνισμένο από την εγκράτεια και τη φιλοπονία σώμα του!

Αναπνοή του, χαρά του, πνευματική τροφή του, ήταν η αγία Τράπεζα. Και πρέπει να επισημανθεί εδώ, ότι αυτού του είδους η έντονη μυστηριακή ζωή του παπά Νικόλα, δηλαδή οι καθημερινές Θ. Λειτουργίες και κυρίως οι κατά το κολλυβάδικο αγιορείτικο τυπικό αγρυπνίες του, ήταν κάτι το ενοχλητικό για τη θρησκευτική ζωή της Αθήνας. Δεν υπήρχε τότε η πατερική στροφή και το φιλομόναχο πνεύμα, αλλά οι θρησκευτικές δραστηριότητες της δυτικής επιρροής. Κατά τούτο, ο π. Νικόλαος και ο πυρήνας των πνευματικών του παιδιών, κράτησαν ομολογιακά την ορθόδοξη παράδοση. Το έργο του υπήρξε προδρομικό για την πατερική και φιλομόναχη στροφή που θα γινόταν λίγο αργότερα. Όλο αυτό το ευλογημένο έργο, έγινε μέσα στα σπλάχνα της λαϊκής ευσέβειας, η οποία και αποτελεί τη μυστική συνείδηση της Εκκλησίας.

Αυτή η λαϊκή ευσέβεια είναι η μήτρα των Αγίων που αναδεικνύονται στην Εκκλησία, αλλά και ο μυστικός κήπος των κρυφών Αγίων μέσα στον κόσμο. Αυτή τροφοδοτεί τα μοναστήρια με αφιερωμένες ψυχές, αυτή χαρίζει στελέχη στην ιεραποστολή, αυτή συντηρεί τους Ναούς και τη φιλανθρωπία της Εκκλησίας, αυτή καλλιεργεί τον ιερό εθελοντισμό για τη δόξα του Θεού και της Εκκλησίας Του, σ' αυτήν γίνονται οι αγιοφάνειες, αυτή βιώνει θαύματα μεγάλα και μικρά, αυτή υπερασπίζεται την Εκκλησία όταν διώκεται. Η λαϊκή ευσέβεια ανταποκρίνεται στα προσκλητήρια της Εκκλησίας για τους οποίους αγώνες, αυτή ενσαρκώνει το φιλάγιο πνεύμα, δηλαδή αγαπά τους Αγίους, διαβάζει τους βίους των, τιμά τη μνήμη τους, προσκυνά ευλαβικά τις Εικόνες και τα ιερά Λείψανά τους. Αυτής της λαϊκής ευσέβειας φυσικός προστάτης είναι ο Άγιος Νικόλαος ο Πλανάς. Προστάτης των απλών, των ταπεινών, των αφανών αγωνιστών χριστιανών. Αλλά και προστάτης και ποδηγέτης των Ιερέων εκείνων που δεν χορταίνουν να αγαπούν την ιερωσύνη τους και την αγία Τράπεζα με ταπείνωση, απλότητα μα και με συνέπεια συνειδησιακή. Ευχή και προσευχή του ελάχιστου αποψινού ομιλητού είναι, να βρίσκεται η Ενορία αυτή και ο καθένας σας προσωπικά, κάτω από την πατρική σκέπη των ουρανίων ευχών του ηγιασμένου Ιερέως Νικολάου του Πλανά. Αμήν.